

Arrest

nr. 233 057 van 24 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat L. ZWART en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 9 september 2018 België binnen met haar paspoort en verzoekt op 13 september 2018 om internationale bescherming. Op 24 april 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 25 april 2019 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Venezolaanse nationaliteit en bent u 27 jaar geleden geboren in de stad Anaco in de staat Azoategui. U woonde tussen 1994 en 2005 vijf jaar in de stad Puerto de la Cruz en vijf jaar in de stad Margarita en keerde dan terug naar Anaco waar u vier semesters lang industriële relaties studeerde aan de universiteit.

In juni 2015 kreeg uw broer L. (...) twee telefoontjes van colectivo's waarin hij afgeperst werd omdat hij werkzaam was voor de PDVSA, het genationaliseerde energieconcern. L. (...) werd op 26 augustus 2015 even ontvoerd. Hij weigerde om te betalen en de bedreigingen stopten. In oktober 2016 verliet uw broer L. (...) Venezuela en reisde naar de Verenigde Staten waar hij nog steeds woont.

In maart of april 2018 kreeg u op vier weken tijd drie telefonische oproepen waarin onbekenden u zeiden dat ze u zouden ontvoeren. Er kwamen ook auto's rond uw woning rijden. Na de tweede telefonische oproep vertelde u hierover tegen uw ouders. Een maand na de derde oproep ging u naar de politie.

Op 2 augustus 2018 vroeg uw nicht G. A. S. (...) u om haar naar de luchthaven van Caracas te brengen zodat zij het land kon verlaten. Toen jullie met de terreinwagen van uw vader Caracas binnenreden werden jullie naar de kant gewenkt door drie gewapende mannen in een kleine wagen. De mannen gingen aan de haal met de koffers en 800 euro van uw nicht en bedreigden haar. U en uw nicht gingen aangifte doen van deze overval bij de politie van Caracas nadat jullie toevallig een politiepatrouille tegenkwamen. Hierna gingen jullie terug naar het huis van de tante van uw nicht in Guanta. U keerde terug naar Anaco.

Begin september 2018 ging u samen met uw nicht opnieuw naar Caracas via een taxidienst. Omwille van enkele problemen met uw documenten kon u niet direct vertrekken in de luchthaven. U verbleef nog twee dagen bij vrienden in Falcon. U ging op 7 september 2018 via Aruba naar Amsterdam, van waaruit u de trein naar België nam. U kwam in België aan op 9 september 2018 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 13 september 2018. Uw nicht G. (...) diende een verzoek om internationale bescherming in op 14 september 2018. U vreest dat dezelfde mensen die u telefonisch bedreigden u zullen ontvoeren of doden.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort neer, twee klachten van u bij de politie en de klacht die uw nicht neerlegde bij de politie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest terug te keren naar Venezuela omdat u in maart of april 2018 telefonische oproepen kreeg van mensen die zeiden dat ze u zouden ontvoeren (notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 01/02/2019, p. 11). Uw broer L. (...) die sinds oktober 2016 in de Verenigde Staten woont zou ook telefonische oproepen gekregen hebben, afgeperst zijn en zelfs enkele minuten ontvoerd zijn (CGVS, p. 6).

Vooreerst kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou uw broer L. (...) naar de Verenigde Staten gevlucht zijn omdat hij afgeperst werd in dreigtelefoons. U verklaart dat hij in totaal twee dreigtelefoons ontving waarbij hem om geld werd gevraagd, het eerste telefoontje in juni 2015 en

het tweede twee weken later (CGVS, p. 7, 22). Telkens nam uw vader op (CGVS, p. 22). De personen aan de andere kant van de lijn zeiden dat ze wisten waar jullie woonden, wat uw vader deed van werk, en dat uw broer heen en weer naar de Verenigde Staten was gegaan (CGVS, p. 22). Ze dreigden er bovendien mee om uw broer te ontvoeren en dat ze een aanslag zouden plegen op hem (CGVS, p. 22). De reactie van uw hele familie hierop is echter weinig geloofwaardig. Uw vader zou dit bericht namelijk gewoonweg hebben genegeerd en onmiddellijk hebben opgehangen (CGVS, p. 22), en hoewel jullie schrokken, ging niemand naar de politie omdat uw vader niet in de politiediensten geloofde (CGVS, p. 23). Jullie probeerden zelfs niet te achterhalen wie achter deze telefoontjes zaten. De personen zeiden nochtans reeds bij het eerste telefoontje dat ze van de bende Aguilar Negras waren (CGVS, p. 22) maar toch ondernamen jullie niets om te weten te komen wie deze Aguilar Negras waren of wat ze deden (CGVS, p. 23). Uw verklaring hiervoor is dat jullie toch deden wat ze zeiden (CGVS, p. 23) hetgeen echter niet overeenkomt met uw andere verklaringen. U beweert namelijk uitdrukkelijk dat ze dachten dat uw broer geld had en hem daarom afpersten (CGVS, p. 6) maar dat uw broer hen nooit betaald heeft (CGVS, p. 7). De ongeloofwaardige apathische reactie van uw gezinsleden ten opzichte van de dreigtelefoons, uw nihilistische kennis over de werkelijke identiteit van zijn, terwijl deze zoals u vermoedt ook u bedreigden (CGVS, p. 13), en uw incoherente verklaringen maken dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw beweringen als zou uw broer naar de Verenigde Staten zijn gevlucht omwille van een vervolgingsvrees voor de bende Aguilar Negras.

Het is bovendien een raadsel hoe het komt dat de belagers van uw broer na twee dreigtelefoons ineens ophielden zonder dat uw broer ooit betaalde (CGVS, p. 7). U verklaart dat na een maand zijn problemen gestopt waren en hij niet langer meer werd geviseerd (CGVS, p. 7). Over zijn ontvoering nadien, op 26 augustus 2015, zegt u dan weer dat u niet weet waarom hij ontvoerd werd (CGVS, p. 7). Uw broer zou bovendien met zijn eigen wagen naar zijn werk blijven gaan zijn na de twee dreigtelefoons en hoewel hij nadat hij ontvoerd werd van werk veranderde, werkte hij nog tot zijn vertrek uit Venezuela in oktober 2016 bij een ander bedrijf (CGVS, p. 6, 24). Dit wijst geenszins op een vrees voor vervolging in zijn hoofde. Er zou vervolgens tot zijn vertrek niets meer gebeurd zijn met uw broer (CGVS, p. 24) waardoor de verklaring dat uw broer Venezuela ontvluchtte omwille van twee dreigtelefoons ruim een jaar en vier maanden eerder en een ontvoering van enkele minuten ruim een jaar eerder niet geloofwaardig is. Dat u niet de ware toedracht vertelt over de reden van het vertrek van uw broer uit Venezuela doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

U maakt evenmin aannemelijk dat u zelf dreigtelefoons ontving omdat uw verklaringen hierover tegenstrijdig en vaag zijn, en omdat de reacties van uw familie niet geloofwaardig zijn. Zo zegt u verschillende keren dat het misschien wel dezelfde mensen waren als die die uw broer hadden bedreigd (CGVS, p. 13, 16). Opnieuw moet er gewezen worden op de ongeloofwaardigheid van het feit dat jullie dan geen enkele poging deden om te achterhalen wie deze bedreigers achter de schuilnaam Aguilar Negras dan wel precies waren (CGVS, p. 23). Vreemd genoeg kan u zich dan weer niet exact meer herinneren wat er werd gezegd tijdens de drie telefoongesprekken die u nochtans persoonlijk beantwoordde (CGVS, p. 12), maar weet wel dat de personen aan de andere kant van de lijn gezegd hebben dat ze wisten waar jullie woonden en jullie eventueel zouden ontvoeren (CGVS, p. 12). Ze zouden echter nooit om geld gevraagd hebben, wat vanzelfsprekend direct de vraag doet rijzen waarom deze personen jullie dan wel opbelden (CGVS, p. 13). Ook u heeft daar vreemd genoeg tot de dag van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS het raden naar. U en uw ouders dachten dat het misschien was omdat uw broer in de Verenigde Staten zat en dat uw bedreigers daardoor misschien dachten dat jullie geld hadden (CGVS, p. 12). Weinig coherent hiermee is vanzelfsprekend uw eerdere bewering dat uw belagers niet om geld vroegen aan de telefoon. Vervolgens legt u inconsistente verklaringen af over uw reactie op de verschillende telefoontjes. U beweert eerst dat u na de eerste telefoon geschrokken en bang was, waarop u ophing (CGVS, p. 12). Even later zegt u dat u na het eerste telefoontje niemand van uw familie verwittigde omdat u dacht dat het maar een spelletje was en niets ernstig (CGVS, p. 15). Pas na de tweede oproep begon u te denken dat het ernstig was (CGVS, p. 15). Deze incoherenties ondermijnen vanzelfsprekend de geloofwaardigheid van deze oproepen. In dezelfde lijn is het even frappant dat u pas na het derde telefoontje besliste om naar de politie te stappen en frappanter nog, pas een maand nadien (CGVS, p. 13, 15). U kunt geen verklaring geven waarom u niet eerder naar de politie was gestapt, en zegt op de vraag waarom bijvoorbeeld niet na het tweede, dat u misschien nog op iets wachtte, maar dat u het niet weet (CGVS, p. 15). Vanzelfsprekend ondermijnen deze oppervlakkige en weinig aannemelijke verklaringen uw geloofwaardigheid.

Vervolgens zouden ook uw ouders de oproepen niet ernstig genomen hebben, maar hoe ze exact reageerden weet u echter niet meer (CGVS, p. 15). In het licht van de bedreigingen die uw broer enkele

jaren eerder zou hebben ondergaan en hem naar de Verenigde Staten hebben doen vluchten is het niet aannemelijk dat u en uw ouders ook uw bedreigingen niet onmiddellijk zeer ernstig namen.

Bovendien moet gewezen worden op ernstige tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de klacht die u neerlegt. In de klacht wordt uitdrukkelijk vermeld dat er aan de telefoon gedreigd werd om u en uw familie te ontvoeren. U lijkt dit eerst ook te beweren tijdens uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 12) maar even later in het onderhoud zegt u plots heel nadrukkelijk dat de personen aan de lijn enkel zeiden dat zij u zouden ontvoeren en zegt u duidelijk dat ze niemand anders van uw familie vermeldden in de gesprekken (CGVS, p. 14). In de politieaangifte, opgemaakt op 15 juni 2018, staat verder dat de colectivo's op een dag uw woning binnendrongen en een deel van jullie bezittingen meenamen, terwijl u hier met geen woord over rept tijdens het persoonlijk onderhoud met het CGVS. Integendeel, u zegt expliciet dat er behalve de drie telefonische oproepen en de overval in Caracas niets gebeurd is (CGVS, p. 13). Net zoals bij uw broer, stopten de dreig telefoons ook ineens, zonder dat u hiervoor een verklaring kunt geven (CGVS, p. 12). Verder is het hoogst opmerkelijk dat u in deze politieaangifte verklaart dat u door dit voorval besliste om het land te verlaten terwijl u tijdens uw onderhoud uitdrukkelijk zegt dat u de beslissing om het land te verlaten pas nam in augustus (CGVS, p. 8). Tot slot moet ook opgemerkt worden dat u verklaart dat jullie een maand na het derde telefoontje, dat in maart of april 2018 plaatsvond (CGVS, p. 11), gewacht hebben om naar de politie te gaan, terwijl de aangifte zelf opgesteld werd op 15 juni 2018, anderhalve tot twee maanden na april en zelfs drie maanden na maart. Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over zaken die de kern van uw relaas raken zet de geloofwaardigheid van deze bedreigingen volkomen op de helling.

Uw verder gedrag na deze telefonische oproepen roepen ook ernstige vraagtekens op. U bleef uw werk in een klerenwinkel in Anaco uitvoeren tot juli 2018 en stopte zonder een specifieke reden (CGVS, p. 5) hetgeen opnieuw geen gedrag is dat in overeenstemming is met een gegronde vrees voor vervolging. Hetzelfde geldt voor uw familie, die geen enkele veiligheidsmaatregelen hebben genomen (CGVS, p. 20), terwijl twee van hun gezinsleden reeds zouden gevlucht zijn uit Venezuela om te ontkomen aan bedreigingen. Dit gedrag kan opnieuw niet in overeenstemming gebracht worden met een werkelijke vrees voor vervolging. In diezelfde optiek moeten er ook vragen gesteld worden bij het feit dat u uiteindelijk wachtte tot 7 september 2018 om het land te verlaten voor iets wat vijf maanden eerder gebeurde maar waarvoor u eerder niet eens stopte met werken (CGVS, p. 13). Dit geldt des te meer omdat jullie absoluut niets meer hoorden van deze personen na de drie oproepen in maart of april 2018 (CGVS, p. 12) en u het land verliet na een totaal ander incident, toen uw nicht beroofd werd toen u haar naar de luchthaven bracht op 2 augustus 2018 (CGVS, p. 14). U zegt trouwens dat u dacht dat u zich daar rustig kon houden omdat de oproepen stopten (CGVS, p. 14). Dat u dan vijf maanden later ineens wel vervolging zou vrezen omwille van deze oproepen terwijl u niets meer vernam van deze personen, is niet geloofwaardig.

Uit dit alles moet besloten worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie ten gevolge van dreig telefoons.

Het incident dat u uiteindelijk definitief deed beslissen Venezuela te verlaten was toen uw nicht G. (...) op 2 augustus 2018 beroofd werd terwijl u haar naar de luchthaven van Caracas vervoerde (CGVS, p. 14). U denkt dat deze overval rond uw nicht draaide omdat zij u vertelde dat zij eerder al eens bijna ontvoerd was in Santa Anna (CGVS, p. 17). Wanneer het CGVS u evenwel tot driemaal toe vraagt waarom deze poging tot ontvoering plaatsvond, zegt u er niet veel van af te weten en dat u het eerlijk gezegd niet weet omdat ze u niet meer vertelde (CGVS, p. 9). U heeft ook geen idee waarom uw nicht dacht dat de overval in Caracas ermee verbonden was en u verklaart dat uw nicht de overvallers niet herkende (CGVS, p. 18). Na de overval hebben jullie dit voorval niet meer met elkaar besproken hoewel jullie nog telefonisch contact hadden (CGVS, p. 20), hetgeen er verder op wijst dat dit louter een geval van algemeen geweld was, geen gerichte vervolging naar haar toe, noch naar u toe. In ieder geval wijst niets er op dat u door deze overval een vrees voor vervolging zou hebben zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin

rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Uw broer C. (...) woont net als uw ouders en zus (CGVS, p. 5) nog in Anaco en werkt er als partner van een bedrijf (CGVS, p. 6). Uw andere broer H. (...) werkt er als magazijnier (CGVS, p. 4). U verklaart bovendien dat zij het goed stellen (CGVS, p. 5). Uit niets blijkt dat uw familie u niet zou ondersteunen bij terugkeer naar Venezuela. U heeft daarenboven zelf vier semesters industriële relaties gestudeerd aan de universiteit (CGVS, p. 4) en werkte drie jaar in klerenwinkels in Anaco (CGVS, p. 5), waarmee u zonder aanwijsbare reden stopte in juli 2018 (CGVS, p. 5) en heeft aldus de mogelijkheden zelfredzaam te zijn. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat Venezuela een diep politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en neemt er onder meer de vorm aan van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het geweld gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, en de Colectivos chavistas waarbij burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden, heeft eveneens geen uitstaans met artikel 48/4, § 3, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Integendeel, u verklaart dat de situatie in uw thuisstad Anaco niet veilig is maar ook niet onveilig (CGVS, p. 9), dit in vergelijking met Caracas waar de situatie volgens u zeer slecht is en er veel misdaad is voor iedereen (CGVS, p. 10). U geeft op het einde van het onderhoud nog aan dat de veiligheidssituatie in uw regio niet zo erg is als op andere plaatsen in Venezuela (CGVS, p. 26).

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet beïnvloeden. De politieaangifte over de dreigtelefoons werd reeds aangehaald om inconsistenties in uw relaas aan te halen. De overige twee politieaangiften over de overval onderweg naar Caracas doen geen afbreuk aan de vaststelling dat dit een geval van algemeen geweld was, niet van gerichte vervolging. Uw paspoort heeft louter betrekking op uw identiteit die in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van "de Kwalificatierichtlijn", van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Na het citeren van een aantal van de door haar geschonden geachte bepalingen en het definiëren van de door haar geschonden geachte beginselen, past verzoekster deze bepalingen en beginselen als volgt toe op de *in casu* bestreden beslissing:

"Ten onrechte oordeelt de bestreden beslissing dat de graad van geweld in Venezuela niet ernstig genoeg is om subsidiaire bescherming toe te kennen.

De bestreden beslissing stelt dat de algemene situatie gevaarlijk is maar niet zodanig gevaarlijk, zodat "er voor burgers in Venezuela actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of van hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict".⁴

De beslissing baseert zich hiervoor op de "COI Focus Venezuela". Niettemin blijkt uit alle rapporten dat de veiligheidssituatie in Venezuela zonder meer penibel is (zie verder).

In 2017 had Venezuela het op één na hoogste moordcijfer ter wereld (een cijfer dat sinds 2014 jaar over jaar toeneemt).

Verzoekster loopt, in het geval zij moet terugkeren naar Venezuela, risico op ernstige schade, bestaande uit een onmenselijke of vernederende behandeling.

In Venezuela zijn momenteel immers niet de voorwaarden verenigd om een bestaan te kunnen leiden dat overeenstemt met de menselijke waardigheid. In het thuisland van verzoekster zijn er ernstige problemen i.v.m. voedselbedeling, i.v.m. gezondheidszorg.

Rapporten over Venezuela zijn bijzonder verontrustend. Hieronder licht verzoekster de situatie toe.

Ten slotte oordeelt de bestreden beslissing dat "niet kan worden aangenomen dat [verzoekster]; indien [zij] zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terecht komen."

De bestreden beslissing vermeldt bij de motieven van deze beslissing echter ook de volgende overweging:

"Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft (...). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling

evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken."

De ernst van de situatie in Venezuela, samengenomen met het profiel van verzoekster die bovendien geen aanhanger is van het steeds repressiever optredende- zorgen ervoor dat precies de hierboven gesitueerde overweging van toepassing is.

De wettelijke bepalingen inzake internationale bescherming en de hierboven geciteerde overwegingen in de beslissing van de CVGS enerzijds, en de feiten in dit dossier (m.n. het profiel van verzoekster en de situatie in Venezuela) anderzijds, maken dat de genomen beslissing in casu niet naar recht verantwoord is.

Door te oordelen dat socio-economische overwegingen relevant kunnen zijn in asielzaken, maar door vervolgens vast te stellen dat de situatie in casu niet ernstig genoeg is, strijdt de beslissing met de elementen in het dossier. De situatie is immers buitengewoon ernstig.

Op basis van de feiten is rehtens onmogelijk om verzoekster terug te sturen naar Venezuela, aangezien de huidige socio-economische en de veiligheidssituatie in Venezuela een ernstig bedreiging vormen voor een aantal fundamentele rechten.

De ernst van de situatie blijkt eigenlijk al uit het door de bestreden beslissing aangehaalde "COI Focus Venezuela" van april 2018, en wordt hieronder nog verder toegelicht.

Verzoekster heeft een ongunstig politiek profiel, dit blijkt uit zijn vluchtrelaas.

Deze elementen zijn eveneens ernstige risicofactoren gelet op de situatie in Venezuela."

Vervolgens laat verzoekster gelden dat de ernst van de algemene situatie duidelijk wordt omschreven in een recent rapport van Britse overheid van 16 juli 2018, genaamd "Foreign and Commonwealth Office, Human Rights and Democracy Report 2017 – Venezuela". In eerste instantie blijkt hieruit dat er sprake is van ernstige voedseltekorten en van een volledig falende gezondheidszorg. Daarnaast wordt er ook gewag gemaakt van extreem hoge moordcijfers. Ook blijkt uit dit rapport dat er volgens de Europese Unie onder de bevolking, naast andere problemen met mensenrechten in Venezuela, dringende noden bestaan die het recht op voedsel en gezondheid aantasten. Het Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten heeft het in een zorgwekkend rapport van juni 2018 over de 'instorting van de gezondheidszorg'. De bewering dat de gezondheidszorg is ingestort, wordt in dit rapport verder gestaafd met relevante statistieken en feiten. Ook het gezaghebbende medisch-wetenschappelijke tijdschrift 'The Lancet' spreekt van de instorting van de gezondheidszorg in Venezuela en ook de "COI Focus Venezuela" is hierover volgens verzoekster duidelijk. Verzoekster voert aan dat de situatie sinds 2016 allicht enkel nog verslechterd is, nu hyperinflatie, de afwezigheid van medicijnen en medische uitrusting, en de vlucht van medisch personeel onmogelijk tot een verbetering van de gezondheidszorg kunnen hebben geleid, en meent dat de afwezigheid van overheidsdata (sinds 2016) in deze context evenmin bemoedigend kan worden genoemd. Verzoekster lardeert haar betoog met citaten uit de door haar aangehaalde rapporten en artikelen. Verzoekster wijst nogmaals op de ernstige voedseltekorten in Venezuela en citeert vervolgens uit het voormeld rapport van het Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten dat hier dieper op in gaat, evenals uit de "COI Focus Venezuela". Tot slot stelt verzoekster dat mede door de voedselcrisis ook de scholingsgraad achteruitgaat. Zij wijst erop dat men alle voorgaande elementen ook terug vindt op de website van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, waaruit zij een passage van het reisadvies voor Venezuela citeert. Verzoekster betoogt vervolgens dat ook in de pers gewag wordt gemaakt van een land dat ineens stort, met onder meer hyperinflatie en volledig falende gezondheidszorg, en dit zonder vooruitzichten op beterschap. Zij citeert ter staving hiervan uit een artikel dat gepubliceerd werd in Knack.

Verzoekster vervolgt dat het gevolg van de hierboven geschetste situatie is dat er bijzonder veel Venezolanen het land ontvluchten. Zij citeert in dit verband uit het reeds vermelde rapport van het Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten. Zij wijst er ook op dat de Hoge Commissaris voor de Vluchteling van de Verenigde Naties in maart 2018 zowel gelet op de situatie in Venezuela, als op de hoge aantallen Venezolanen die hun land ontvluchten, heeft meegedeeld dat er een bijzondere nood is aan internationale bescherming - al is het tijdelijk - voor grote aantallen gevluchte Venezolanen en dat in de "COI Focus Venezuela" gelijkaardige bemerkingen staan. Zo kreeg in Argentinië in 2017 elke 20 minuten een Venezolaan een tijdelijke beschermingsstatus toegekend.

Verzoekster wijst er verder op dat Juan Guaidó zich op 5 januari 2019 heeft uitgeroepen tot interim-president en citeert vervolgens wat hierover in NRC, Le Monde en in de *"Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans - Update I"* van UNHCR van mei 2019 en op de website van de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking gelezen kan worden. Zij besluit dat het past om haar de status van vluchteling toe te kennen.

Met betrekking tot de ernst van de situatie toegepast op haar profiel laat verzoekster ten slotte het volgende gelden:

"Als we de situatie van verzoekster in rekening brengen kan men er onmogelijk toe besluiten dat zij naar Venezuela kan worden gestuurd zonder dat er sprake zou zijn van reëel risico op ernstige schade bestaande uit onmenselijke of vernederende behandeling.

Daarenboven blijkt uit haar vluchtrelaas dat zij geen aanhanger is van het Venezolaanse regime.

In Venezuela loopt verzoekster ook het risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het land kampt met extreem hoge moordcijfers. Ook het risico op kidnapping door georganiseerde misdaad is aanzienlijk.

"Violent crime is the greatest threat in Caracas, affecting local Venezuelans and foreigners alike. Venezuelan NGO Observatory of Violence (OVV) listed Venezuela as the second most murderous nation after El Salvador. The OVV has tracked violence through police sources and media reporting. In its annual report, OVV stated that Venezuela had over 26,616 homicides in 2017, a rate of 89 per 100,000 inhabitants. (...)

After homicide, the crimes of greatest concern in Caracas are kidnapping and robbery, including carjacking, street robbery, and home invasions. Kidnappings and robberies often become homicides, as victims who resist are routinely killed. (...)"¹⁹

De bestreden beslissing, die stelt dat de algemene situatie gevaarlijk is maar niet zodanig gevaarlijk, zodat "er voor burgers in Venezuela actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of van hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict", is dan ook ondeugdelijk gemotiveerd.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat Venezuela momenteel geen land is waar een jongevrouw naar terug kan worden gestuurd.

Door anders te oordelen heeft de bestreden beslissing artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet geschonden.

De bestreden beslissing vermeldt in haar overwegingen bovendien het volgende:

"Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft (...). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken."

Elementaire behoeften als veiligheid, voedsel, onderwijs en gezondheidszorg vermeldt de bestreden beslissing als 'af te wegen elementen', maar vervolgens oordeelt de CGVS volkomen in strijd met de objectieve bevindingen m.b.t. Venezuela.

Daarnaast is de gezondheidszorg ineengestuikt.

Ten slotte blijkt dat de scholingsgraad steeds verder terugloopt, hetgeen voor verzoekster een bijkomend risico vormt.

Deze risico's komen bovenop de risico's die bestaan uit hoofde van de extreem hoge moordcijfers in het land - een risico dat zich presenteert aan iedereen in Venezuela.

Verzoekster is een jonge vrouw. Haar recht op voedsel, recht op gezondheidszorg, recht op veiligheid en recht op onderwijs: al deze basisrechten komen aantoonbaar in het gedrang.

Verzoekster heeft recht op internationale bescherming."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 9 januari 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met de COI Focus "*Venezuela. Situation socio-économique*" van 20 april 2018 en andere informatie over de situatie in Venezuela en met referenties aan de COI Focus "*Venezuela. Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019 en de COI Focus "*Venezuela. Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van artikel 4 van *“de Kwalificatierichtlijn”* en van artikel 13 van het EVRM, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen geschonden acht.

2.3.2.2. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof gehecht kan worden aan haar verklaringen als zou haar broer L. naar de Verenigde Staten gevlucht zijn omdat hij afgeperst werd in dreigtelefoons, omdat (B) zij niet aannemelijk maakt dat zij zelf dreigtelefoons ontving nu haar verklaringen hierover tegenstrijdig en vaag zijn en de reacties van haar familie niet geloofwaardig zijn, omdat (C) de overval op haar niet louter een geval van algemeen geweld was en geen gerichte vervolging naar haar niet toe, noch naar haar toe, omdat (D) uit haar verklaringen over haar profiel en haar familiale/financiële situatie in haar land van nationaliteit niet kan worden afgeleid dat er in haar hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat zij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt, omdat (E) er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, en omdat (F) de documenten die zij neerlegt de voorgaande vaststellingen niet kunnen beïnvloeden. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart te vrezen dat zij ontvoerd of gedood zal worden door de personen die haar in maart of april 2018 via drie telefonische oproepen bedreigden met ontvoering. Zij verklaart tevens dat haar broer in 2015 telefonisch werd afgeperst en ontvoerd werd door *colectivo's* en dat haar nicht, met wie zij onderweg was naar de luchthaven van Caracas, op 2 augustus 2018 door drie gewapende mannen bestolen werd van haar koffers en geld. Hiervan zou verzoekster samen met haar nicht, die zij naar de luchthaven vergezelde, aangifte hebben gedaan bij de politie van Caracas. Uiteindelijk verliet verzoekster Venezuela op 7 september 2018.

Hierboven, onder punt 2.3.3., is reeds gebleken dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het aanhalen van algemene informatie waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie in Venezuela penibel is, dat er veel moorden gepleegd worden en dat er een aanzienlijk risico is op kidnapping door de georganiseerde misdaad, en tot het verwijzen naar haar profiel als jonge vrouw die geen aanhanger is van het Venezolaanse regime, zonder *in concreto* in te gaan op de vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot haar persoonlijke vrees voor vervolging, blijft verzoekster daartoe echter in gebreke.

Waar verzoekster erop wijst dat bijzonder veel Venezolanen het land ontvluchten en verwijst naar het rapport *"Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight"* van OHCHR van juni 2018, merkt de Raad op dat UNHCR in de door haar aangehaalde passage stelt dat *"while not all Venezuelans leaving the country do so for reasons that could qualify them as refugees, a significant number are indeed in need of international protection"*. Het loutere feit dat verzoekster Venezuela verlaten heeft, geeft aldus geen aanleiding tot de toekenning van internationale bescherming.

Het summiere betoog van verzoekster is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing over haar vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar vrees ten aanzien van de personen die haar telefonisch bedreigden met ontvoering niet aannemelijk heeft gemaakt en dat de overval op haar nicht waarbij zij betrokken was louter een geval van algemeen geweld was en geen gerichte vervolging naar haar of haar nicht toe, zodat niets er op wijst dat zij door deze overval een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoekster zich baseert op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, benadrukt de Raad de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr. 43611/11, “F.G. e.a. / Sweden”, §§ 111-112).

Bij arrest nr. 59166/12 van 26 augustus 2016, “J.K. e.a. / Sweden”, §§ 79-81, bevestigt het EHRM deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in “Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “are not able to obviate the risk by providing appropriate protection” (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, “NA. / The United Kingdom”, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, “F.H. v. Sweden”, § 102; en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, “H.L.R. / France”, § 40). Het EHRM benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het EHRM ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual’s claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 januari 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 november 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, “Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk”, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, “Y./Rusland”, § 79; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, “Saadi/Italië”, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, “Mamatkulov en Askarov/Turkije”, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, “Müslim/Turkije”, § 68).

Verzoekster haalt in het enig middel van het verzoekschrift meerdere algemene rapporten, een wetenschappelijk artikel en persartikels aan die de ernstige socio-economische situatie in Venezuela moeten aantonen. De Raad stelt evenwel vast dat de teneur van deze informatie in dezelfde lijn ligt als de informatie waaraan verwerende partij refereert in haar aanvullende nota. Hieruit blijkt dat de socio-economische situatie in Venezuela is geïmplodeerd, dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kunnen meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Uit verzoeksters verklaringen over haar profiel en haar familiale/financiële situatie in Venezuela kan evenwel niet afgeleid worden dat er in haar hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat verzoekster, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden het volgende overwogen:

“Uw broer C. (...) woont net als uw ouders en zus (CGVS, p. 5) nog in Anaco en werkt er als partner van een bedrijf (CGVS, p. 6). Uw andere broer H. (...) werkt er als magazijnier (CGVS, p. 4). U verklaart bovendien dat zij het goed stellen (CGVS, p. 5). Uit niets blijkt dat uw familie u niet zou ondersteunen bij terugkeer naar Venezuela. U heeft daarenboven zelf vier semesters industriële relaties gestudeerd aan de universiteit (CGVS, p. 4) en werkte drie jaar in klerenwinkels in Anaco (CGVS, p. 5), waarmee u zonder aanwijsbare reden stopte in juli 2018 (CGVS, p. 5) en heeft aldus de mogelijkheden zelfredzaam te zijn. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. Door in het enig middel louter te verwijzen naar haar profiel als jonge vrouw die geen aanhanger is van het Venezolaanse regime, werpt verzoekster geen ander licht op deze motieven.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.” (eigen onderlijning)

Voor zover verzoekster medische problemen zou hebben, dient zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nergens kan uit verzoeksters verklaringen evenwel blijken dat zij medische problemen heeft, laat staan dat haar op individuele en gerichte wijze medische verzorging wordt ontzegd.

Waar verzoekster aanvoert dat het niveau van het onderwijs in Venezuela achteruitgaat, ziet de Raad niet in – en verzoekster licht niet toe – hoe dit in haar hoofde dient te worden aangemerkt als een *“foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing”*.

Waar verzoekster nog opmerkt dat *“Venezuela momenteel geen land is waar een jongevrouw naar terug kan worden gestuurd”*, laat zij na dit te kaderen. Dit blijkt evenmin uit de toegevoegde landeninformatie.

Wat betreft het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken kan bovendien worden opgemerkt dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen. Een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen zoals verzoekster die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoekster verwijst, is irrelevant daar het niet slaat op verzoeksters concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij in Venezuela, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte. Verzoekster toont niet aan een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat er wat haar betreft in haar land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

2.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, bestaat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is immers niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus *“Venezuela:*

Veiligheidssituatie (addendum)" van 1 juli 2019, waaraan in de aanvullende nota van verwerende partij wordt gerefereerd, beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat, zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de "*Colectivos chavistas*" en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie de COI Focus "*Venezuela: Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019, waaraan in de aanvullende nota van verwerende partij wordt gerefereerd). Hoe dan ook, er kan uit de informatie in het administratief dossier, in het verzoekschrift en bij de aanvullende nota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De loutere omstandigheid dat Juan Guaidó zich heeft uitgeroepen tot interim-president en de spanningen waartoe dat heeft geleid, werpen hier geen ander licht op.

2.3.5.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN